

Novisens bön

JAG "GICK I KLOSTER" i februari 1980 och blev upptagen som novis i september samma år. Så började min utbildning till dominikan, eller predikarsyster som vi egentligen heter. Under det första novisåret skulle jag fokusera på tre saker: bönen, Bibeln och våra konstitutioner, en regelbok som uppdateras vart sjätte år. Det fanns inga konstitutioner 1980. Orderna levde fortfarande i uppbrott efter Andra Vatikankonciliet, 1962–65. Istället sattes jag att läsa feministteologi och befrielsesteologi. Mystikernas skrifter fick jag inte närma mig. Min novismästarinna, en fransk eldsjäl, ville att jag skulle göra egna erfarenheter i börens land innan jag fick några mystiska griller i huvudet. Det var bättre att läsa deckare än Theresa av Avila och Mäster Eckhart, resonerade hon.

Alltså skulle jag be. Och det handlade inte om tideböner, psaltaren, mässans böner eller andra förtryckta texter. Jag skulle vara närvarande i nuet. Inte dagdrömma. Inte älta några oförrätter. Inte tänka på Gud, Jesus eller den heliga Anden. Bara vara i min andning. Här och nu. Jag skulle inte *uppleva* tillvaron, utan bara *vara* i den, vad den än bestod av. Oftast bestod den i att diska för hand eller att dammsuga. Diskmaskin fanns inte, trots att vi hade vår verksamhet på en av katolska stiftets kursgårdar. På vintern skottade vi mängder av snö och på sommaren slog jag gräs med en gammaldags lie. Gräsklippare införskaffades först flera år senare liksom även en snöslunga.

Hur ber man då i diskbaljan? Efter hundratals diskar *blir du diskandet självt*. Plötsligt var jag bara där. På samma sätt var det i kapellet. Där mediterade jag enligt en zen-inspirerad metod. Inte tänka, bara vara och bara andas. Ta emot Gud i inandningen och ge Gud vidare i utandningen. Och dessemellan hinner en tänka tusen tankar ... Om jag försökte döda tankarna kom de tillbaka

ännu kraftfullare. Alltså: låt tankarna komma och låt dem gå, utan att fastna i dem. Det låter väldigt enkelt och tar flera år att verkligen upptäcka och en lär sig aldrig fullt ut!

Eftersom jag i min barn och ungdom både spelat teater och dansat uppmuntrades jag att fortsätta med detta på ett mer professionellt sätt under andra novisåret. När jag *blev dans* insåg jag vad det innebar att *bli bön*. Inga ord, bara närvaro och öppenhet för det som sker och för dem som jag möter. Då blir bönen *dialog* i form av äkta lyssnande. Aha-upplevelsen kom under ett samtal med en man som var betydligt äldre än jag. Jag kan inte på något vis återkalla innehållet i vårt samtal. Jag minns bara att efter en timma såg mannen in i mina ögon och sade: "Nu vet jag vem jag är. Jag är buddhist." Det är en av mitt livs stora upplevelser. Där och då insåg jag att be är att lyssna, lyssna på djupet, att vara Guds ställföreträdande öra.

Bönens och mystikens stora personligheter då? Min novismästarinna hade rätt. Var i det du är, vad det nu än är, och koppla gärna av med en god deckare! Visst kan Eckhart och Teresa av Avila ge lite inspiration nu och då. Men du ska bli du och inte en kopia av någon annan! Det är bön. Välkommen till diskbaljans och börens land! •

Välkommen till
diskbaljans och
börens land!

MADELEINE FREDELL OP är dominikansyster och teolog. Hon ingår även i Elsas redaktionskommitté.

ARTIKELN DU JUST LÄST är hämtad ur
tidningen Elsa nr 2/2021, med temat:
Bön – en ny blick

ELSA ÄR EN TIDNING om feministisk teologi, kultur och ekumenik
som ges ut av Sveriges Ekumeniska Kvinnoråd, SEK.

BLI MEDLEM i SEK, Sveriges Ekumeniska Kvinnoråd,
så får du tidningen hemskickad direkt i brevlådan.

Läs mer och bli medlem på
www.svekumeniskakvinnor.se

